

การเพิ่มประชากรก่อให้เกิดปัญหา ทางเศรษฐกิจและสังคมในภาคใต้

* ถวัลวรรณ กาญจนะเหล็กกุล
* เสนีย์ มะดากะกุล

ภาคใต้ประกอบด้วย 14 จังหวัด คือ กระบี่ ชุมพร ตรัง นครศรีธรรมราช นราธิวาส ปัตตานี พัทลุง ภูเก็ต ยะลา ระนอง สงขลา สตูล และสุราษฎร์ธานี เนื่องจากภาคใต้มีภูมิประเทศตั้งอยู่ระหว่างมหาสมุทรอินเดียกับอ่าวไทย จึงได้รับอิทธิพลจากลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ และตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อากาศแบบกึ่งดิบ (Af) ฝนตกเฉลี่ยตลอดปี 102 นิ้ว นอกจากนี้พื้นที่ประกอบเทือกเขา ซึ่งเปรียบเสมือนกระดูกสันหลังของภาคใต้ และมีที่ราบลงมาทางด้านอ่าวไทย ส่วนทางด้านตะวันตกนั้นจะมีลักษณะเป็นที่สูง จคมหาสมุทรอินเดีย ส่วนเศรษฐกิจหลักของภาคคือ เกษตร แต่ข้าวในภาคใต้ปลูกไม่ได้เพียงพอเลี้ยงประชากร จึงต้องซื้อจากภาคกลาง

ภาคนี้มีเนื้อที่ถือครองตามลักษณะการใช้ประโยชน์ทางเกษตร รวมทั้งสิ้น 11,321,474 ไร่ ในจำนวนเนื้อที่ทั้งหมดประมาณ 43,868,000 ไร่ หรือ 13.600 ของเนื้อที่ทั้งประเทศ เมื่อ พ.ศ. 2513 มีประชากรทั้งหมดประมาณ 4,269,000 คน เป็นชาย 2,143,000 คน

หญิง 2,126,000 คน อัตราการเพิ่มของประชากรทั้งภาค โดยเฉลี่ยต่อปี 2.70 ซึ่งเท่ากับอัตราการเพิ่มของภาคเหนือ แต่สูงกว่าภาคกลาง (2.66) และต่ำกว่าภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (2.95) พ.ศ. 2516 ประชากรทั้งหมดในภาคใต้ มี 4,928,887 คน เป็นชาย 2,497,767 คน หญิง 2,431,119 คน

การใช้แรงงานทางเกษตรของประชากรในภาคนี้ มีร้อยละ 80% ของแรงงานทั้งหมด ถ้าเราไม่นับจำนวนแรงงานที่ทำงานน้อยกว่า 10 ชั่วโมงด้วย แรงงานด้านเกษตรมีประมาณร้อยละ 75 และด้านประมงร้อยละ 4 แรงงานด้านเกษตร จะสูงที่สุดในเขตที่มีการปลูกข้าวมาก เช่น พัทลุง นครศรีธรรมราช และปัตตานี ส่วนในจังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต ซึ่งมีการทำเหมืองแร่มีอัตราส่วนของแรงงานด้านเกษตรต่ำที่สุด

ประชาชนในภาคนี้ถือศาสนาต่าง ๆ กัน คือ ศาสนาพุทธ 3,203,450 คน ถิ่นศาสนาอิสลาม 1,054,745 คน คริสต์ 4,287 คน และศาสนาอื่น ๆ 3,821 คน และไม่ทราบว่ามีผู้นับถือศาสนาอะไร มีจำนวน 5,371 คน

ในเมื่อปี พ.ศ. 2446 ประชากรภาคใต้มีจำนวนประมาณ 1 ล้านคน แต่ปัจจุบันมีถึง 4,928,887 คน เราจะพบว่าภายในเวลา 71 ปี มีประชากรเพิ่มเกือบ 6 เท่า คิดเฉลี่ยร้อยละ 2 ต่อ 75 วัน ถ้าเราหันกลับไปยังมนุษย์ยุคหินเก่าซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ต่อ 1,000 ปี เราจะเห็นได้ชัดว่า ประชากรภาคใต้จะมีประมาณ 8 ล้านคน

ปี 2503 จำนวนประชากรภาคใต้คิดเฉลี่ย 46 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร หลังจากนั้น 10 ปี จำนวนประชากรคิดเฉลี่ย 60 คนต่อ 1 ตารางกิโลเมตร ปัจจุบันนี้มี

70 คนต่อ 1 ตารางกิโลเมตร ถ้าเรานับจำนวนประชากรในเนื้อที่แล้ว ไม่ได้ว่าประชากรหนาแน่น แต่เมื่อพิจารณาถึงเนื้อที่ที่ว่างเปล่า พื้นดินใช้ประโยชน์ไม่ได้ เช่น หนองบึง บ่าที่ดินสงวน และภูเขา จะเห็นว่าประชากรมีที่ดินไม่เพียงพอ ในการประกอบอาชีพทางเกษตร ในปัจจุบัน บางจังหวัดมีประชากรหนาแน่น เช่น ปัตตานี 192 คน ต่อ 1 ตารางกิโลเมตร ภูเก็ต มี 141 คนต่อ 1 ตารางกิโลเมตร เป็นต้น อีกประการหนึ่ง ประชากรในภาคนี้ ยังไม่รู้ และยังไม่ได้ใช้วิธีการเทคนิคสมัยใหม่ในการประกอบอาชีพ เพื่อเพิ่มผลผลิตให้สูงขึ้น

การเพิ่มประชากรภาคใต้ในระยะ 10 ปี (2503-2513) มีเพิ่มขึ้นร้อยละ 30 แต่ถ้าวัดคำนวณเกิดอัตราการเพิ่มประชากรต่อปี เราจะพบว่า เพิ่มในอัตรา 3.0 เราจะเห็นได้ชัดว่า ในระยะ 10 ปี จังหวัดสตูล มีอัตราการเพิ่มประชากรสูงสุดในภาคใต้ คิดเป็นร้อยละ 68 หรือเฉลี่ย 6.8 ต่อปี ที่รองลงมาคือจังหวัดกระบี่ และระนอง เพิ่มร้อยละ 58 หรือคิดเฉลี่ย 5.8 ต่อปี

ช่วงระยะ 3 ปีหลัง (2513-2516) ประชากรในภาคใต้เพิ่มขึ้นร้อยละ 15 หรือคิดเฉลี่ย 5.0 ต่อปี ซึ่งเป็นอัตราเพิ่มที่น่าวิตกมาก ในช่วงระยะเวลาเดียวกันนี้ เกิดอุทกภัย และวาคภัยขึ้น จึงทำให้กระทบกระเทือนเศรษฐกิจของประชาชนในภาคนี้ด้วย

สาเหตุการเพิ่มประชากรภาคใต้

1. ประชากรที่อยู่ในเขตชนบท และ มีอาชีพเกษตรกรรม ประชากรในภาคนี้อยู่ในชนบทประมาณ 8 ใน 9 ของประชากรทั้งภาค ส่วนที่เหลือ 1 ใน 9 อยู่ในเขตเมือง ตามปกติประชากรในชนบทมีอัตราการเกิด

สูงกว่าประชากรในเขตเมือง เพราะว่าในเขตชนบทจะ
ต้องอาศัยแรงงานรวมกัน และสามีภรรยามีโอกาสอยู่ใน
ครอบครัวตลอดเวลา สามีมีเวลาน้อยมากในการออกไป
หาความสำราญในไนท์คลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์อื่น ๆ
อีกประการหนึ่ง หัวหน้าครอบครัวไม่เป็นห่วงค่านาคค
ของครอบครัว เพราะส่วนมากเขาถือว่า ในน้ำมีปลาใน
นามีข้าว ส่วนฝ่ายมารดาเลี้ยงลูกด้วยตนเอง และไม่มี
การวางแผนครอบครัว สำหรับประชากรในเขตเมืองนั้น
บิดามารดาส่วนใหญ่ออกไปทำงานนอกบ้าน ต้องเสียค่า
ใช้จ่ายต่างๆ ในครอบครัวสูง โดยเฉพาะค่าจ้าง และค่า
เล่าเรียนของลูก ตลอดจนถึงค่าพาหนะ ฯลฯ ส่วนสามี
มักจะมีเวลาออกไปนอกบ้านไปหาความสำราญที่สถานเริง
รมย์ต่างๆ ได้ นอกจากนี้ประชากรในชนบทส่วนใหญ่
ประกอบอาชีพทางเกษตร จึงต้องการแรงงานคนมาใช้ในการ
ทำงานมาก โดยทั่วไปกสิกรรมที่ทันสมัยที่จะมีครอบ
ครัวขนาดใหญ่กว่าขนาดเล็ก แม้ว่าจะมีรายได้ต่ำอยู่แล้ว
ก็ตาม

2. การศึกษา ระดับการศึกษาในภาคใต้ยังอยู่ใน
เกณฑ์ต่ำโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาว ชนบท และชาว ไทยมุสลิม
เป็นผลให้เพิ่มอัตราการเกิดสูง เนื่องจากสาเหตุต่อไปนี้.

จ. แต่งงานอายุน้อย ส่วนมากไทยมุสลิมยัง
มีค่านิยมให้ลูกหญิงแต่งงานไม่เกินอายุ 19 ปี จากการ
สอบถามสำนักงาน คณะ กรรมการ อิสลาม ประจำ จังหวัด
ปรากฏว่า สตรีไทยมุสลิมได้สมรสเมื่ออายุต่ำกว่า 19 ปี
เป็นรายมากกว่าอายุเกินกว่านั้น

ข. ผู้ที่ได้รับการศึกษาดำเนินชนบท ไม่
คำนึงถึงฐานะทางเศรษฐกิจที่สูงเกินไป และไม่เป็นห่วง
ในการมีบุตรมาก

ก. ไม่สามารถ ให้ลูกเรียน สูง มาก เกิน ไป
เพราะไม่สามารถจะเสียค่าใช้จ่าย ฉะนั้นทางเลือกที่ดีก็คือ
ให้ลูกประกอบอาชีพเพื่อแบ่งเบาภาระ ทาง เศรษฐกิจ ของ
ครอบครัว

ง. ผู้ที่ได้รับการศึกษาดำเนินไม่ รู้จักการคุมกำ
เนิด ยกเว้นบางครอบครัวที่ได้รับการชักชวนโดยกิน
ยาคุมจากสมุนไพรร และได้รับการบริการจากเจ้าหน้าที่
เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว

8. ประเพณีและวัฒนธรรม ผู้เขียนเห็นว่าประ
เพณีและวัฒนธรรมที่เป็นสาเหตุในการเพิ่มประชากรมี 4
ประการคือ

ก. แบบแผนการสมรส ประชากรในภาค
ใต้มีการสมรสแบบผัวเดียวเมียเดียว (Monogamy)
โดยกฎหมาย ยกเว้นไทยมุสลิม แต่โดยพฤตินัยแล้วยังมี
แบบชายมีภรรยามากกว่าหนึ่ง (Polygamy) โดย
เฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่มีฐานะดีทางเศรษฐกิจและผู้ที่มีอิทธิ
พล ส่วนไทยมุสลิมนั้น ถือว่าการสมรสแบบชายมีภรรยา
มากกว่าหนึ่งไม่ขัดต่อหลักศาสนาที่ว่า ถ้ามีเศรษฐกิจดี
สามารถให้ความยุติธรรมแก่ภรรยา และช่วยเหลือหญิงที่
ไร้ที่พึ่ง ชายสามารถที่จะมีภรรยาเกินกว่าหนึ่งและไม่เกิน
4 คน ในคราวเดียวกัน

ข. การหย่าร้างและการ สมรส ใหม่ เป็น ไป
ได้ง่าย ไทยมุสลิมมีการหย่าร้างง่ายมาก สามีคนเดียว
เพียงกล่าวคำพูดด้วยวาจาต่อหน้าภรรยาว่า "ฉันหย่าคุณ"
ก็เป็นอันว่า หย่าร้างแล้วตามหลักศาสนา และภรียาก็มี
สิทธิจะขอหย่าได้ โดยการฟ้องร้องต่ออิมามหรือสำนัก
งานกรรมการอิสลามในเมื่อตน ไม่ ใ้ รับ การ เลี้ยงดู หรือ

แยกกันอยู่ หลังจากการหย่าร้างแล้ว ชายสามารถสมรสกับหญิงอื่นได้โดย ส่วนหญิงจะสมรสได้ใหม่หลังจากหย่าร้างแล้ว 3 เดือน เนื่องจากการหย่าร้างและสมรสใหม่ได้ง่ายนี้เองทำให้เพิ่มประชากรได้รวดเร็ว (ไม่คำนึงถึงอัตราการภาวะเจริญพันธุ์ของสตรีแต่ละคน)

ก. กำนันิยม ในชนบทประชากรในภาคใต้ บางกลุ่มนิยมมีลูกมาก เป็นการช่วยให้มีครอบครัวขนาดใหญ่ และมีญาติเพิ่มขึ้น เพราะคนจะมีที่นํ้ากินและมีอิทธิพลในหมู่บ้านด้วย

ง. ความเคร่งศาสนา ตามหลักศาสนาอิสลามนั้น การทำแท้งถือว่าบาป ชาวไทยมุสลิมในภาคใต้มีความเชื่อถือตามนี้เป็นจำนวนมาก แต่มุสลิมสมัยใหม่ถือว่า การคุมกำเนิดก่อนปฏิสนธิโดยมีจุดประสงค์ เพื่อสุขภาพและประโยชน์ต่อสังคม ไม่ถือว่าทำแท้งทารกและไม่บาป ด้วยเหตุผลนี้รัฐบาลอียิปต์ อินโดเนเซีย ปากีสถาน มาเลเซีย และหลายประเทศได้วางแผนครอบครัวขึ้น แต่คำว่า ฆ่าทารก ยังถือว่าบาปเช่นเดิม ส่วนพุทธศาสนา และคริสต์ก็มีหลักการคล้ายคลึงกัน

4. กฎหมาย ตั้งแต่ปี 2449 ถึง 2487 รัฐบาลสนับสนุนให้เพิ่มประชากรในประเทศ รัฐบาลสนใจเกี่ยวกับอัตราการเพิ่มประชากร เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2501 แต่ยังไม่มียุทธศาสตร์ในการวางแผนครอบครัว จนกระทั่ง พ.ศ. 2504 รัฐบาลเริ่มมีนโยบายโดยยอมให้ประชากรวางแผนครอบครัวโดยสมัครใจ ส่วนทางกํานกกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งยังถือว่าผิด สำหรับ พ.ร.บ. เกี่ยวกับการช่วยเหลือบุตรข้าราชการคนละ 50 บาท ดูเหมือนจะเป็นการส่งเสริมในการเพิ่มอัตราการเกิดอีกด้วย

5. การย้ายถิ่น ภาคใต้มีทรัพยากรธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ จึงทำให้แต่ละปีคนย้ายเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทั้งคนต่างด้าว และจากภาคอื่น ๆ ของประเทศไทย หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวจีนอพยพเข้ามาอยู่ในภาคใต้เป็นจำนวนมาก ตามสถิติ พ.ศ. 2511 ปรากฏว่ามีคนต่างด้าวจำนวน 44,468 คน

ส่วนคนไทยภาคอื่น ย้ายเข้ามาอยู่ในภาคนี้เป็นจำนวนมาก เพื่อประกอบทำมาหากินร้อยละ 5 ต่อปี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในจังหวัด สตูล กับ ระนอง อัตราการย้ายเข้าเพิ่มเท่าตัวภายในระยะ 3 ปี นอกจากนั้น จังหวัด กระบี่ พังงา และตรัง ก็จัดอยู่ในอัตราสูงด้วย

อนึ่ง รัฐบาลจัดตั้งนิคมสร้างตนเอง ในจังหวัดต่าง ๆ ในภาคใต้หลายจังหวัด เพื่อพยพคนจากภาคอื่นที่อยากจนเข้ามาทำมาหากิน ก็เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเหตุให้อัตราการเพิ่ม ของประชากรสูงขึ้น

6. การวางแผนครอบครัว ยังเข้าสู่ประชาชนไม่ทั่วถึง

การเผยแพร่เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัวเพิ่งเริ่มขึ้นอย่างจริงจังตั้งแต่ปีที่แล้วนี้เอง เดิมการวางแผนครอบครัวยังไม่มีการเผยแพร่ทางวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ และการเผยแพร่ตามหมู่บ้าน และจำนวนอนามัยจังหวัด อำเภอและตำบล ไม่เพียงพอกับจำนวนของประชาชนแต่ละท้องถิ่น จึงเป็นเหตุให้การบริการวางแผนครอบครัวทำได้ไม่ทั่วถึง

การเพิ่มประชากรก่อให้เกิดปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจอย่างไร

1. ผลผลิตไม่เพียงพอกับจำนวนประชากร อาชีพ

ของประชากรภาคใต้คือการเกษตร เช่น ทำสวนยาง สวนมะพร้าว ข้าว พืชไร่ต่างๆ และการประมง กสิกรรมส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องมือวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยเข้าช่วย แต่ยังคงใช้แรงคนและสัตว์เป็นส่วนใหญ่ การเพิ่มประชากรทำให้เกิดการแบ่งซอยที่ดินออกเป็นแปลงเล็กเล็กลงๆ เป็นเหตุให้ประชากรมีกรรมสิทธิ์ที่ดินน้อยลงจาก 50 ไร่ เป็น 25 ไร่ และ 5 ไร่ ต่อครอบครัวตามลำดับ กสิกรรมยังปลูกพืชข้าวชาก ทำให้ดินเสื่อมคุณภาพและขาดปุ๋ย นอกจากนี้ กสิกรรมยังขาดความรู้ทางด้านวิชาการที่ถูกต้อง เพื่อคัดเลือกพืชพันธุ์ดี ใช้เพาะปลูกต่อไป ยิ่งไปกว่านั้นทุกปีพืชผลได้รับความเสียหาย จากอุทกภัย ด้วยเหตุดังกล่าว การเพิ่มผลผลิตไม่เพียงพอกับความต้องการของประชากร อีกอย่างหนึ่งว่า ชาวประมงภาคใต้มีรายได้ต่ำลงๆ เพราะการจับสัตว์น้ำเพิ่มขึ้น แต่การสงวนพันธุ์สัตว์น้ำมีน้อยมาก โดยเฉพาะสัตว์น้ำ เช่น ปลา กุ้ง หอย ให้โปรตีนและราคาต่ำกว่าเนื้อสัตว์ชนิดอื่น คนจึงนิยมรับประทานมาก

2. แรงงานเชิงเศรษฐกิจมีอัตราต่ำ เศรษฐกิจภาคใต้ต้องพึ่งสาขาเกษตรเป็นส่วนใหญ่ สาขาอื่น ๆ ยังอยู่ในระดับต่ำไม่มีการเปลี่ยนแปลงมาก ในช่วงระยะเวลา 10 ปี ปรากฏว่า พ.ศ. 2503 สาขาเกษตรมี 88.10% และ พ.ศ. 2514 คงมี 81% ที่เหลือจากนั้นประชากรทำงานไม่ใช่อาชีพเกษตร และไม่มีการเปลี่ยนแปลงมากเท่าที่ควร เช่น ระหว่าง พ.ศ. 2503-2514 การเหมืองแร่ ร้อยละ 1 การอุตสาหกรรมร้อยละ 2.5 การก่อสร้างร้อยละ 0.9 ไฟฟ้า-ประปา ร้อยละ 0.1 พาณิชยกรรมได้ร้อยละ 8.4 ประชากรภาคใต้เพิ่มในอัตรา 2.7 ต่อปี แต่แรงงานของภาคใต้เพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 2.6 ต่อปี สาขาเกษตร

ที่มีแรงงานอยู่แล้วยังต้องรับแรงงานเพิ่มเติมขึ้น จำนวนแรงงานทั้งหมดในสาขาอื่น ๆ ยังมีน้อยมากเป็นเหตุให้การเพิ่มแรงงานน้อยลงมา ตัวอย่าง

สาขาเศรษฐกิจ	2503-2510	2510-2514
แรงงานเกษตรกรรม	2.4	2.3
แรงงานเศรษฐกิจอื่นๆ	3.5	3.9
แรงงานทั้งหมดของภาคใต้	2.8	2.6

ที่มา เอกสารประกอบการสัมมนาเรื่องการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม นโยบาย ประชากร และการวางแผนครอบครัวภาคใต้ ระหว่างวันที่ 21-23 กุมภาพันธ์ 2517 หน้า 9 ยกเว้น 2 จังหวัด

ชาวภาคใต้ทำงานในเชิงเศรษฐกิจตั้งแต่อายุ 11 ปีขึ้นไป มีชาย 1,386,760 คน หญิง 1,389,371 คน รวมทั้งหมด 2,776,077 คน กิจเฉลี่ยประชากรใช้แรงงานเชิงเศรษฐกิจ 1 ต้องเลี้ยงดูผู้อื่นอีก 2 คน

3. ค่าครองชีพ ชาวภาคใต้มีรายได้ต่อหัวต่ำกว่าชาวภาคกลาง แต่สูงกว่าชาวภาคเหนือ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ทุกๆปี ใน พ.ศ. 2514 ประชากรมีรายได้กิจเฉลี่ยปีละ 3,662 บาท และอัตราเพิ่มร้อยละ 4.2 ต่อปี แม้ว่าประชากรมีรายได้สูงก็จริง แต่ต้องนำเงินรายได้ไปซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นในชีวิตประจำวันในราคาสูง หรืออีกนัยหนึ่งว่า

ผลผลิตในภาคใต้เกือบทั้งหมด ต้องส่งขายทั้งภายในและภายนอก จึงทำให้ค่าครองชีพของชาวภาคใต้มีแนวโน้มสูงตามภาคกลาง นอกจากนี้เศรษฐกิจหลักของภาคนี้จะขึ้นสูงต่ำตามราคาสินค้าในตลาดโลกด้วย

4. การศึกษาต่ำ ชาวชนบทภาคใต้จำนวนมากไม่สามารถส่งบุตรธิดา ให้ศึกษาในชั้นสูงได้ เพราะรายได้ทางเศรษฐกิจไม่เพียงพอ และโรงเรียนระดับมัธยมขึ้นไปมักจะอยู่ในตัวเมือง ทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูงและไปโรงเรียนก็เป็นระยะทางไกล ส่วนโรงเรียนประถมในชนบทมีอยู่กระจัดกระจาย แต่ขาดแคลนครูและอุปกรณ์ และบางแห่งมีโจรผู้ร้ายชุกชุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจรจับตัวเรียกค่าไถ่ ทำให้ครูขวัญเสียและไม่ได้รับความปลอดภัย

การศึกษาระดับปริญญาตรีนั้น นักเรียนส่วนใหญ่จะต้องเดินทางไปเลือกเรียน ตามความต้องการในกรุงเทพฯ ทำให้สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการศึกษาสูงมาก ภาคนี้มีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งเปิดสอนเพียง 4 สาขา คือ การศึกษา วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ และแพทยศาสตร์ และมีวิทยาลัยวิชาการสงขลา เปิดสอนระดับปริญญาตรีทางการศึกษาอีกแห่งหนึ่ง ถึงกระนั้นก็ตามยังไม่เพียงพอกับความต้องการของชาวภาคใต้ รัฐบาลก็ไม่มีเงินงบประมาณเพียงพอ ที่จะพัฒนาการศึกษาได้ทั่วถึง

5. สุขภาพอนามัย ภาคใต้มีโรงพยาบาล แพทย์ และพยาบาล ไม่เพียงพอกับจำนวนประชากรที่มารับบริการ ตัวอย่าง พ.ศ. 2513 มีอายุรแพทย์ และศัลยแพทย์ 180 คน กิจเจดีย์มีแพทย์ 1 คน ต่อประชากร 2,373,15 คน อัตราการเพิ่มประชากรอยู่ในระดับสูง แต่โรงพยาบาล

แพทย์ เพิ่มขึ้นในอัตราต่ำ จึงขาดแคลนบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข

ชาวชนบทในภาคนี้มีความรู้เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยน้อยมาก เช่น ไม่รู้จักจัดบ้านเรือนให้ถูกสุขลักษณะ อาหารขาดโปรตีนมาก จึงหันไปรับประทานสัตว์น้ำที่โปรตีนน้อยแทน ส่วนใหญ่นิยมใช้และคั้นน้ำบ่อและน้ำในแม่น้ำลำธาร ทำให้เป็นโรคระบบทางเดินอาหาร นอกจากนี้ยังเป็นไข้มาเลเรียจำนวนมากด้วย การที่ประชากรมีสุขภาพอนามัยไม่ดี ทำให้กระทบกระเทือนถึงกำลังและแรงงานทางเศรษฐกิจในภาคนี้

6. โจรผู้ร้ายชุกชุม การที่ประชากรเพิ่มขึ้นจำนวนมากแรงงานเชิงเศรษฐกิจต่ำ และค่าครองชีพสูง เป็นเหตุให้มีโจรผู้ร้ายชุกชุม มีก๊อบการลักขโมย ฆาตกรรม เพิ่มขึ้นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโจรจับตัวเรียกค่าไถ่ และโจรบีตสวนยาง สวนผลไม้ ทำให้ประชากรไม่ได้รับความปลอดภัย ในการประกอบอาชีพและการสัญจรไปมา เพราะเกรงกลัวอิทธิพลของพวกโจร ชาวชนบทบางแห่งต้องจ่ายเงินค่าคุ้มครองให้แก่โจรผู้ร้าย ขณะเดียวกันก็ต้องเสียภาษีให้แก่รัฐบาลอีกด้วย เป็นผลให้ชาวชนบทยิ่งยากจนแร้นแค้นมากขึ้น และตกอยู่ในสภาพที่ลำบากเกี่ยวกับการวางตัวระหว่างเจ้าหน้าที่กับพวกโจรผู้ร้าย

ส่วนจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีปัญหาโจรผู้ร้ายชุกชุม ทั้งนี้ก็เพราะว่าลักษณะภูมิประเทศอยู่ห่างไกลจากเมืองหลวงมาก มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศสหพันธรัฐมาเลเซีย ทางทิศใต้มีแม่น้ำเป็นเขตแดน ทางทิศตะวันตกและทิศใต้มีเทือกเขาเป็นป่าทึบ และทางด้านตะวันออกเป็นชายฝั่งทะเลจีนใต้ ซึ่งมีความสะดวกในการ

ติดต่อกับสหพันธรัฐมาเลเซียได้สะดวก ยิ่งไปกว่านั้นพื้นที่ของสามจังหวัด ยังมีภูเขาหลายลูกกระจัดกระจายอยู่เหมาะสำหรับโจรผู้ร้ายจะหลบหนีและซ่อนตัว

ในสมัยก่อน สามจังหวัดนี้มีเจ้าเมืองปกครองตนเองภายใต้การดูแลควบคุมของไทย (External Sovereignty) แต่ในปี พ.ศ. 2445 รัฐบาลได้ส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปควบคุมและบริหารกิจการภายในโดยตรง ต่อมาในปี พ.ศ. 2475 ประเทศไทยเปลี่ยนวิธีการปกครองใหม่ตามระบอบประชาธิปไตย แต่ว่าการบริหารของระบอบใหม่ตกอยู่ในอำนาจของทหารตลอดมา ในสมัยจอมพล ป.พิบูลย์สงครามนั้น ใช้การปกครองแบบเผด็จการตามระบอบรัฐนิยม บังคับชาวไทยอิสลามให้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว ภาษาและวัฒนธรรมซึ่งมีหลายประการที่ขัดต่อหลักศาสนาอิสลาม เป็นเหตุให้เจ้าเมืองต่าง ๆ ในสามจังหวัดหนีไปอยู่ในต่างประเทศ และยุ้งให้ประชาชนลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลไทยอยู่เสมอ ตั้งแต่บัดนั้นมาพวกโจรได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มการเมืองแบ่งแยกดินแดนต่อเนื่องกันจึงเกิดโจรการเมืองขึ้น และขยายต่อไปอีกอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบัน โจรเหล่านี้มีหลายประเภท ประเภทที่สำคัญที่สุด คือ

6.1 **โจรการเมือง** โจรประเภทนี้ยังแบ่งออกเป็นหลายกลุ่มเท่าที่รู้จักมี โจรแยกดินแดน โจรจีนคอมมิวนิสต์มาเลเซีย และโจรคอมมิวนิสต์ไทย

6.2 **โจรเรียกร้องสิทธิเสรีภาพ** เป็นกลุ่มโจรที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมจากเจ้าหน้าที่ของไทย แล้วหนีเข้าป่าและจับอาวุธต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปราบปราม

6.3 **โจรเชิงอาชีพ** เป็นโจรประเภทอาชญากรที่หนีเจ้าหน้าที่หลบซ่อนอยู่ในป่า ปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง

เพื่อเลี้ยงตัวเอง และสร้างอำนาจอิทธิพลของพวกตนประเภทนี้มีหลายกลุ่ม เช่น โจรเรียกค่าไถ่ โจรบีคสวนยางวันค่า และเรียกค่าคุ้มครองจากรถแท็กซี่ รถเมล์ที่สัญจรไปมา โจรจับตัวเรียกค่าไถ่ ปล้นสดมและจับเป็นตัว

โจรเหล่านี้ขยายตัวปฏิบัติการร้ายเพิ่มขึ้น แม้ว่าฝ่ายปกครองและปราบปราม พยายามวางแผนปราบปรามโจรผู้ร้ายเหล่านี้ก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร สันเป็ลืองบประมาณปีละมากๆ ประชาชนก็ยังได้รับความเดือดร้อนเช่นเดิม

7. **ทุษกรรมเยาวชน** เนื่องจากประชากรเพิ่มและสมาชิกของแต่ละครอบครัวมีมากขึ้น แต่รายได้ของครอบครัวไม่พอเลี้ยงสมาชิกทุกคนให้อยู่ดีกินดีได้ ลักษณะครอบครัวขนาดใหญ่ จะทำให้ส่วนแบ่งของรายได้เฉลี่ยต่ำลง บุตรธิดาจะได้รับการศึกษาในระดับต่ำ จะประกอบอาชีพที่ไม่มั่นคงทำ บิคา มารดาไม่สามารเลี้ยงดูบุตรให้ทั่วถึงได้ จำเป็นต้องปล่อยลูกหลานไปตามเรื่องตามราวของเด็กวัยรุ่น เมื่อเด็กพวกนี้ไม่มีเงินเพื่อการยังชีพ จึงเริ่มลักเล็กขโมยน้อย และรวมกันเป็นแก๊งเพื่อกระทำทุษกรรมขึ้นร้ายแรงขึ้นเรื่อย ๆ อีกอย่างหนึ่งการหย่าร้างและภาวะสมรสใหม่่ง่ายนั้น สร้างปัญหาเรื่องเด็กขาดที่พึ่ง กลายเป็นทุษกรรมเยาวชน

8. **ปัญหาทางการปกครอง** การที่ประชากรเพิ่มขึ้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการปกครองด้วย เพราะเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอในการบริการประชาชน ให้รวดเร็วและทั่วถึง ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่กับประชาชนก็เห็นห่างออกไป เกิดความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน เป็นการเพิ่มภาระและปัญหาให้แก่รัฐบาลมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะคนไทยมุสลิม 3 จังหวัดภาคใต้ (ปัตตานี, ยะลา,

นราธิวาส) มีความรู้ภาษาไทยน้อยมากจนไม่สามารถนำมาใช้พูดในชีวิตประจำวันได้ จึงนิยมใช้ภาษามลายู เจ้าหน้าที่ยกกับประชาชนจึงพูดกันไม่รู้เรื่อง ฝ่ายเจ้าหน้าที่ จะไม่ได้รับความร่วมมือจากประชาชนเท่าที่ควร

ข้อเสนอแนะในการแก้ปัญหา

มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอาศัยการวางแผนครอบครัว เพื่อลดอัตราการเพิ่มของประชากรในภาคใต้ ให้ต่ำลง โดยส่งเสริมให้ประชากรวางแผนครอบครัวตามความสมัครใจ ขณะเดียวกันจะต้องมีสิ่งกระตุ้นให้ประชาชนเห็นความสำคัญของการวางแผนครอบครัว ให้รู้วิธีการคุมกำเนิดวิธีต่าง ๆ สำหรับสตรีใช้ห่วงอนามัย กิณยา และทำหมัน ส่วนบุรุษใช้ปลอกถุงยางและทำหมัน ฯลฯ วิธีการที่จะทำให้ประชาชนยอมรับหลักการ และปฏิบัติตามนโยบายการวางแผนครอบครัว มีดังนี้

1. เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว ผ่านสื่อมวลชนทุกชนิด เช่น วิทยุ, โทรทัศน์, หนังสือพิมพ์, ประกาศทั่วไป และสอดแทรกในกิจกรรมบันเทิงต่าง ๆ
2. ความเชื่อในศาสนา รัฐบาลควรประสานงานกับผู้นำที่มีความรู้ทางศาสนาที่ประชาชนยอมรับ เพื่อเผยแพร่และให้บริการวางแผนครอบครัว
3. จัดอบรมผู้นำชาย-หญิง เยาวชน ทุกกลุ่มในระดับหมู่บ้านและตำบลเกี่ยวกับการวางแผนครอบครัว
4. คัดเลือกแพทย์ พยาบาล และผดุงครรภ์อนามัย ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้เผยแพร่ความรู้ และให้บริการแก่ประชาชน ในเรื่องการวางแผนครอบครัว
5. การจัดตั้งกลุ่มครอบครัว สาธิตการวางแผนครอบครัวหมู่บ้านต่างๆ ตามความสมัครใจของประชาชน จัดให้มีการประกวดครอบครัวที่มีการวางแผน ให้รางวัลเป็นโล่เกียรติยศ หรือ ประกาศนียบัตรแก่ครอบครัวที่

ชนะการประกวด เปิดโอกาสให้ครอบครัวที่ไม่รวมกลุ่มสาธิต มีสิทธิเข้าร่วมประกวดและรับรางวัลได้ด้วย แต่จะต้องดำเนินติดต่อกันไปหลายปีจนกว่าประชาชนนิยม

6. ควรมีการวางแผนเศรษฐกิจระดับภาค หรือ จังหวัด เพื่อให้สอดคล้องความต้องการตามความเป็นจริง ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประชากรแต่ละท้องถิ่น และเน้นหนักในการพัฒนาเศรษฐกิจหลัก ทั้งสาขาเกษตรและไม่ใช้สาขาเกษตร

สำหรับสาขาเกษตรที่สำคัญได้แก่ ยางพารา ข้าว ทุเรียน ฝรั่ง กล้วย ไม้ประดับ การประมง และการป่าไม้ ควรพัฒนาส่งเสริมอาชีพเหล่านี้เกี่ยวกับ ก. ประสิทธิภาพของการผลิต ข. ประสิทธิภาพของแรงงาน ค. การเร่งรัดการผลิต ง. การชลประทาน จ. การรวมกลุ่มเกษตรกร จัดให้มีสหกรณ์การเกษตร

ข้าวเป็นอาหารหลักที่จำเป็นที่สุดที่ต้องเร่งรัดพัฒนาการผลิตให้พอเพียงกับประชากรในภาคใต้ โดยไม่ต้องซื้อจากภาคอื่น

ส่วนเศรษฐกิจที่ไม่ใช่ทางเกษตร ที่สำคัญได้แก่ การค้า การเหมืองแร่ การก่อสร้าง การคมนาคมขนส่ง และการอุตสาหกรรม ควรพัฒนาส่งเสริมอาชีพเหล่านี้เกี่ยวกับ ก. การลงทุน ข. ส่งเสริมคุณภาพแรงงาน ค. เปิดสอนวิชาชีพหรือฝึกอบรมอาชีพเฉพาะ ทั้งระยะสั้นและระยะยาว ง. รวมกลุ่มอาชีพต่างๆ เป็นสมาคม หรือสหกรณ์ เช่น สมาคมการค้า องค์การกรรมกร ฯลฯ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

นอกจากนี้ควรส่งเสริมตลาดการค้าทั้งในและนอกประเทศ ตลาดการค้าในภาคใต้มีปัญหาเพราะ ห่างไกลจากภาคกลางมาก สินค้าเข้าและสินค้าออกต้องผ่านกรุงเทพฯ ทำให้เสียค่าใช้จ่ายสูงเกี่ยวกับการคมนาคมขนส่งสินค้าจากกรุงเทพฯ รัฐบาลควรเปิดท่าเรือภาคใต้ให้ติดต่อดีทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อสะดวกในการขนถ่ายสินค้าออกได้รวดเร็วขึ้นและเสียค่าขนส่งน้อย □